

Arrest

nr. 150 171 van 29 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 25 april 2014 het Rijk binnen en diende op 30 april 2014 een asielaanvraag in. Op 30 september 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, J. D. (...), verklaart van Tibetaanse origine te zijn. U werd geboren op 10 februari 1992 in Detsa, Yajing district, Ganzi prefectuur in de provincie Sichuan, Tibet, China. U bent Boeddhist van de Geluk orde. U woonde tot het einde van 2007 in Tibet. U leefde er als nomade maar uw familie werkte ook op het land. U ging niet naar school in Tibet.

Eind 2007 vertrok u uit Tibet en ging u naar India om er te studeren. U had er een audiëntie met de Dalai Lama. Vervolgens ging u studeren aan de SOS Tibetan Children's Village School in Gopalpur.

U verbleef tot 2014 in de school. Vervolgens verliet u India omdat u leerproblemen kende en vreesde dat u naar een technische school zou worden gestuurd, wat u niet kon betalen. U verliet India op 25 april 2014 en kwam die dag aan in België. U vroeg op 30 april 2014 asiel aan.

Bij terugkeer naar Tibet (China) vreest u dat u gaat worden opgesloten omdat u de Dalai Lama heeft ontmoet en in India naar school bent geweest. U vreest dat ook uw familie problemen zal krijgen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw greenbook, een kopie van een document van de Nelen Khang (het reception centre) in Kathmandu, een document van de Nelen Khang in Dharamsala, een document van uw school en enkele foto's voor.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (greenbook en documenten van de reception centres van Kathmandu en Dharamsala) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: J. D. (...), geboren op 10 februari 1992 (alias 10 februari 1996) en geboren te Detsa, Yajing district, Ganzi prefectuur in de provincie Sichuan, Tibet, China. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (gehoorverslag CGVS, p. 8-12) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2007 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw scholing in India en uw audiëntie met de Dalai Lama een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. U kwam eind 2007 aan in India. U ging naar de SOS Tibetan Children's Village School in Gopalpur. U verbleef hier tot enkele maanden voor uw vertrek uit India. De laatste maanden verbleef u in het zuiden van India. Op 25 april 2014 bent u vertrokken uit India.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een

administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (gehoorverslag CGVS, p. 4,5, 22). Volgens uw verklaringen heeft u uw RC moeten afgeven aan de smokkelaar bij aankomst aan de luchthaven of voor het aanvragen van uw Indiaas paspoort, u weet het niet zeker (gehoorverslag CGVS, p. 5, 21), hetgeen niet de gebruikelijke gang van zaken is. Bovendien is het opmerkelijk dat u niet zou weten wanneer u een belangrijk identiteitsdocument zou afgegeven hebben aan de smokkelaar. Het is frappant dat u dit identiteitsdocument zomaar heeft afgegeven. Het CGVS wijst er in dit verband nog op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute. Bij het ontbreken van deze elementen zonder aannemelijke verklaring, schendt u niet alleen de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, maar tracht u de Commissaris-generaal te misleiden over uw verblijfsrechtelijke status in India alvorens uw komst naar België.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u India verlaten heeft omdat u leerproblemen kende en vreesde naar een technische school te worden gestuurd. U vreest dat u dit niet kan betalen. U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot uw verklaringen dat zonder steun van familie moeilijk kan verblijven in India en u niet in uw levensonderhoud kan voorzien blijkt uit de informatie dat de Tibetaanse gemeenschap in India vrije toegang heeft tot de Indiase maatschappij en de CTA veel gratis voorzieningen zoals onderwijs en gezondheidszorg aanreikt. Daarnaast blijkt uit diezelfde informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat Tibetanen in India verschillende identiteitsdocumenten, zoals een Aadhaar-card, een PAN-card, een Ration card en rijbewijs kunnen verkrijgen. Naast het feit dat deze officiële identiteitsdocumenten betreffen die worden uitgereikt door de Indiase overheid, geven deze stukken eveneens toegang tot verschillende, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Gezien deze identiteitsdocumenten op vrij eenvoudige wijze kunnen bekomen worden en gezien deze stukken, zoals de Aadhaar-card, wijdverspreid zijn onder de Tibetanen in India, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat ook u dergelijke stukken, die een oplossing bieden voor de door u genoemde problemen, kan verkrijgen in geval van een eventuele terugkeer naar India.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (gehoorverslag CGVS, p. 4, 5,6, 20).

U verklaarde dat u een IC heeft gehad en deze moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (gehoorverslag CGVS, p. 6). U zou er niet mee gereisd hebben. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Er wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. U was immers onwetend over de gegevens in dit paspoort- u kent noch de naam, noch de geboortedatum van deze persoon, ook bent u onwetend over de datum en plaats van uitgifte, u weet niet welke foto er in het paspoort staat noch of er visa in het paspoort staat (gehoorverslag CGVS, p. 7, 8, 20), alsook beweerde u hiervan niet op de hoogte te zijn gesteld (gehoorverslag CGVS, p. 8, 19), wat niet geloofwaardig is. Gezien (op de luchthaven van India) en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg. Deze vaststelling wordt versterkt door het feit dat u verklaarde dat u niet zelf uw paspoort heeft moeten tonen bij binnenkomst van de Schengenzone (Frankrijk) (gehoorverslag CGVS, p. 7, 20), u zou het zelf nooit in handen hebben gehad (gehoorverslag CGVS, p. 20). Dit is uiterst merkwaardig. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat iedere persoon die de Schengenzone binnenkomt individueel zijn documenten dient te tonen en dit zonder uitzondering, het is uitgesloten dat een derde persoon- de smokkelaar- dit zou doen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande analyse niet weerleggen. De foto's tonen niet aan dat u problemen heeft of zou hebben bij een terugkeer naar India. Het school document toont aan dat u naar school bent geweest maar toont geen problemen aan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.“

1.3. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift nog volgend stuk toe: *“Nota BCHV, “Biedt India een reële bescherming aan Tibetanen”, maart 2014”*.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster meent dat haar de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend en beroept en stelt dat zij er een persoonlijk belang bij heeft dat haar aanvraag *“tot erkenning als vluchteling of tot subsidiaire bescherming wordt ingewilligd”*.

2.3. Verzoekster onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Zij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

2.4. Verzoekster verklaart geboren te zijn op 10 februari 1992 in Detsa, Yajing district, Ganzi prefectuur in de provincie Sichuan, Tibet, China (VRC). Verzoekster verklaart dat zij geen Chinese documenten kan voorleggen noch identiteitsdocumenten van zijn familie of het familieboekje. Niettemin verzoeksters gebrek aan documenten kunnen haar beperkte verklaringen over Tibet, over het familie- en landleven en haar noties van het Chinees (zie CGVS-gehoor p. 8-12) overtuigen en dient zij het voordeel van de twijfel te worden gegeven wat betreft de Chinese nationaliteit.

Verzoekster legt tevens een origineel Green Book met foto, een fotokopie van een inschrijving bij de Nelen Khang Kathmandu met foto en een attest van het Office of the Reception Centre Dharamsala met foto, een document van de school en enkele foto's voor. Aldus kan tevens blijken dat verzoekster door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan wordt beschouwd.

2.5. Verzoekster verklaart Tibet in 2007 te hebben verlaten toen zij 15 jaar was om op audiëntie bij de Dalai Lama te gaan en om naar school te gaan. Verzoekster is illegaal gereisd naar India.

2.6. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Indien uit de toegevoegde informatie kan blijken dat in Tibet de mensenrechtensituatie voor bepaalde groepen of individuen kan verontrusten, in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen, monniken en politieke activisten, en dat de algehele situatie soms beklemmend is, dan kan niet blijken dat elke persoon die behoort tot de Tibetaanse bevolkingsgroep en Tibetaans Boeddhistische geloof vervolgd zal worden door de Chinese autoriteiten. Verzoekster toont niet aan China verlaten te hebben omwille van een nood aan internationale bescherming.

2.7. Hoe dan ook verzoekster betwist geenszins dat zij haar gewoonlijk verblijf heeft in India waar zij volgens haar verklaringen op het CGVS sedert 1994 verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoekster volhoudt in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India het eerste land van asiel is.

2.8. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

2.9. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een 'reële bescherming' geniet.

2.10. Verzoekster betwist niet dat reële bescherming meerdere componenten omvat die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat, en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet voorziet in 2 situaties, met name wanneer *“de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten”*. Nergens kan blijken dat verzoekende partij in het eerste land van asiel de vluchtelingenstatus moet zijn toegekend zoals het verzoekschrift lijkt te veronderstellen, wel dat in geval geen vluchtelingenstatus werd toegekend, een reële bescherming voorhanden is. Dit is *in casu* wel degelijk het geval. Immers verzoekster had bescherming in India waar zij van 2007 ongemoeid en veilig kon verblijven, studeren en werken. Verzoekster wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan beschouwd (Green Book).

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.12. Verzoekende partij betwist evenwel dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster had een RC en een IC.

2.13. Uit het administratief dossier kan blijken dat India voor de Tibetanen uit China specifieke maatregelen treft. De *“COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en *“In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt”*.

2.14. Verzoekende partij blijft bij louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op een verlenging van hun RC terwijl duidelijk kan blijken dat in de praktijk (quasi) alle Tibetanen over een RC beschikken en dat geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. De door verzoekende partij aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbepaald verlengbaar verblijf hebben. Evenmin kan dit worden afgeleid uit de inhoud en de geest van het Indiase beleid (Information Pertaining Tibetan Nationals) zoals deze in de COI's beschreven staat. Immers ook wanneer sommige Tibetanen in gebreke blijven hun RC tijdig te verlengen of onvoldoende aandacht hebben voor deze administratieve verplichting of mogelijk na officiële waarschuwingen boetes opgelegd krijgen, dan nog kunnen ze rekenen op de CTA die bijstand verleent bij registraties of bij de verlenging van de RC. *“Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt”* (zie COI Focus). Er kan aldus duidelijk blijken dat er in de praktijk geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. Verzoeksters louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op (een verlenging van) een RC – zelfs indien deze niet nauwgezet worden verlengd op de vervaldatum – of dat het verblijf slechts tijdelijk wordt toegekend, worden niet aannemelijk gemaakt en tegengesproken door de Tibetaanse overheid in ballingschap. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de *“long term staying Tibetans”* in de praktijk *“gemakkelijk”* verloopt. Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging

tegenwoordig nog geweigerd werd. Zo blijkt zelfs dat de Indiase overheid inzake verblijfsdocumenten nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties.

Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoekster er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (*“Information Pertaining Tibetan Nationals”*). Dat deze niet meer online zouden consulteerbaar zijn, voor zover *überhaupt* al waarachtig, houdt geen indicatie in over de geldigheid ervan. Dat dit beleid niet duurzaam is, is een bewering die strijdig is zowel met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met verzoeksters eigen verklaringen en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoekster toont niet aan waarom er thans, na meer dan een halve eeuw, veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Verzoekster beperkt zich voor het overige tot het herhalen van het asielerelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen, het maken van verwijten naar het CGVS, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.15. De argumenten van verzoekster inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de *“COI Focus” “CHINA/INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*, blijkt dat de Indiase *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als “gebruikelijk internationaal rechtsprincipe” heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe “Recht op Leven”. Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat het redelijk voorkomt te veronderstellen dat indien refoulement een gangbare praktijk was of specifieke problemen veroorzaakte, dit na meer dan 60 jaar genoegzaam bekend zou zijn. Dit is niet het geval en verzoekster toont dan ook het werkelijkheidsgehalte niet aan van een vrees voor refoulement. Ook het EHRM heeft zich op 1 juli 2014 in dezelfde zin uitgesproken in de zaken nr. 7267/13 en 23273/13 *D.C. en Y.D. tegen Zwitserland* als de Raad.

2.15.1. Ten slotte bevestigt de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier *“dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)”*. Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoeid kunnen verblijven, dat ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden. Verzoekster voert enkel aan dat ze het financieel niet gemakkelijk heeft zonder de steun van haar familie. De bestreden beslissing wijst er terecht op dat de Tibetaanse gemeenschap in India vrije toegang heeft tot de Indiase maatschappij en de CTA veel gratis voorzieningen zoals onderwijs en gezondheidszorg aanreikt. Verzoekster heeft hiervan kunnen genieten en is naar school kunnen gaan, wat de reden van haar vertrek uit Tibet was. Verzoekster betwist dit niet noch dat ze ook niet werd vervolgd door de Indiase overheid.

2.16. Waar verzoekster beweert dat zij niet kan terugkeren naar India, wordt dit geenszins aangetoond. Vooreerst kan erop gewezen worden dat verzoekster vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India. Er kan ook niet worden ingezien waarom het verzoekster verboden zou worden terug te keren naar India.

2.17. Verzoekster zou met een vals Indias paspoort hebben gereisd dat door de smokkelaar werd afgenomen en 1.400.000 Indiase roepies hebben betaald (CGVS-gehoor, p. 7 en 19). Aangezien verzoeksters over een IC beschikte kan niet worden ingezien waarom zij een illegale uitreis boven een legale reis verkoos terwijl dit veel omslachtiger, gevaarlijker en duurder was. Verzoekster stelt geen reisdocumenten te kunnen voorleggen omdat *“het was afgenomen” “door de Indiase smokkelaar”* (CGVS-gehoor p. 19-20). Door geen reisbescheiden voor te leggen, maakt verzoekster op vrijwillige

wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Evenmin ziet de Raad in waarom verzoekster bij haar vertrek haar IC aan de smokkelaar zou geven en niet aan een bevriend persoon die haar naar de luchthaven bracht. Evenmin kan worden ingezien waarom de smokkelaar wel haar RC en IC afneemt omdat haar hoedanigheid van Tibetaanse uit India niet mag bekend worden en verzoekster wel haar andere Tibetaanse documenten kan bijhouden (Green Book en attesten van de Nelen Kahn). Verzoekster is dan ook op dit punt ongeloofwaardig en haar vage, evasieve verklaringen ondergraven verder de waarachtigheid van haar beweringen, te meer verzoekster ook niet kan geloofd worden waar ze stelt dat ze haar documenten aan de grensinspectie in Frankrijk niet zelf toonde (*“Toen u door douane ging wie toonde het paspoort? U bedoelt het paspoort, u bedoelt wie toonde het aan controle(r). Ja. De smokkelaar, hij ging eerst en toonde het”*) terwijl dit gezien de strenge persoonlijk controles aan de Schengengrenzen niet aannemelijk is.

2.18. In zoverre verzoekster dan volhoudt dat zij haar documenten aan de reisagenten heeft moeten afgeven, kan met de hulp van de CTA, een IC worden aangevraagd, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk om administratieve redenen niet te kunnen terugkeren naar India. Verzoekster beperkt zich dan ook tot het volharden in haar verklaringen, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het formuleren van niet-geadstrueerde beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.19. Zoals hoger gesteld is het aan verzoekster om de nodige stappen te ondernemen en dit op basis van alle nuttige gegevens waarover zij kan beschikken, te meer nu verzoekster de hulp kan invoeren om het nodige te doen in India en zij intussen meer dan genoeg tijd had. Dit klemt te meer nu haar situatie louter door haarzelf werd opgezet en te meer zij India vrijwillig en zonder dwang heeft verlaten om persoonlijke migratiewensen. Hoe dan ook, verzoekster laat zelf na duidelijkheid te verschaffen over de door haar gebruikte reisdocumenten, zodat zij het ontbreken hiervan niet zonder degelijke argumenten kan invoeren om haar terugkeer aan te vechten. Volledigheidshalve kan nog uit het CGVS-gehoor blijken dat verzoekster onduidelijk was over haar RC: *“Waar is uw RC nu? RC en yellowbook is dat niet hetzelfde, Een werd genomen nog voor ik visa aanvraag, het werd genomen voor ik pas ging aanvragen, de andere het yellowbook werd genomen in luchthaven voor vertrek”* (CGVS-gehoor p. 21). Hieruit kan blijken dat de RC en IC niet op dezelfde plaats werden ingehouden en dat verzoekster een visum heeft aangevraagd. Verzoekster beschikt dan ook minstens over de gegevens van haar IC.

2.20. Overigens ziet de Raad evenmin in hoe verzoekster illegaal op het Indiase grondgebied zou zijn bij een terugkeer waar zij alsdan over legale terugreisdocumenten zal beschikken en opnieuw haar eventuele verlenging van haar RC in orde kan brengen, desgevallend met behulp van de CTA zoals beschreven in de objectieve informatie, temeer de Raad vaststelt dat het verkrijgen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de CTA gebeurt: *“Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een aanbevelingsbrief van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India.”*. Waar de COI nog melding maakt van de mogelijkheid voor de FRRO's om voor de teruggave van de RC de voorlegging van (een kopie van) het originele paspoort te vragen, stelt de Raad vast dat bij een legale terugkeer niets verzoekster kan verhinderen dit voor te leggen, te meer nu verzoekster niet aannemelijk maakt niet over een (duplicaat) IC te (kunnen) beschikken.

2.21. Verzoekster brengt verder geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen, het formuleren van boude beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.22. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming

beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.23. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoekster in India reële bescherming geniet in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.24. Verzoekster vroeg tevens in ondergeschikte orde de terugwijzing van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en zij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.25. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.26. Er wordt geen gegrond middel aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK